



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. P.**
státní příslušnost Běloruská republika
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců 739 51, Vyšní Lhoty 234
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021 č. j. OAM-524/ZA-ZA11-D02-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Švýcarská konfederace.
2. Žalobce namítal, že na území České republiky před svým zajištěním žil společně se svou partnerkou Y. K., nar. X, občankou Běloruska. Ta jej v předchozí době podle vlastních možností navštěvovala i ve Švýcarsku. O této skutečnosti žalovaného v předmětném řízení neinformoval, neboť nedisponoval ucelenými informacemi o podstatě a konsekvencích vedeného dublinského řízení. Vyslovil názor, že v jeho případě byla nasnadě aplikace ust. článku 9 dublinského nařízení. K naplnění podmínek článku 9 scházela pouze písemná žádost, kterou z nevědomosti nepodal. Vedle článku 9 se pak nabízí aplikace článku 17 dublinského nařízení, jenž obsahuje obecnou diskreční pravomoc při atrakci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Byť tedy ve správním řízení neargumentoval existencí partnerského svazku a tím, že jeho partnerka je držitelkou české mezinárodní ochrany, s ohledem na závazky členských států zakotvených v dublinském nařízení má právo na zohlednění existence svého partnerského svazku právě v řízení před soudem. K tomu žalobce citoval článek 27 odst. 1 dublinského nařízení. Právě za účelem naplnění požadavků článku 27 odst. 1 dublinského nařízení je i v řízení před soudem zapotřebí zohlednit existenci jeho vztahu s partnerkou, držitelkou mezinárodní ochrany v České republice, byť konečný verdikt o aplikaci článku 9 či 17 odst. 1 dublinského nařízení může vynést až žalovaný. S ohledem na intenzitu partnerského vztahu s družkou paní Y. K., s níž tvoří pár již od roku 2019 a s níž partnerství udržoval i v době svého pobytu ve Švýcarsku, proto nezbyvá, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k novému posouzení těch ustanovení dublinského nařízení, která by dostatečně šetřila jeho partnerský vztah s družkou.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že dne 22. 7. 2021 žalobce převzal poučení o svých právech a povinnostech a tedy jeho tvrzení, že nevěděl o tom, jaké důsledky pro něj skýtá dublinské řízení, nelze považovat za opodstatněné. K tomuto závěru přispívají i fakta vyplývající z pohovoru provedeného s žalobcem. Pohovor byl veden dne 26. 7. 2021 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Žalobce uvedl, že v roce 2019 měl vyřízeno polské pracovní vízum, ale nakonec měl v Polské republice jen příležitostné práce. Nakonec měl slíbenou práci v České republice v továrně. Po platnosti víza požádal o mezinárodní ochranu ve Švýcarské konfederaci z důvodu pocitu bezpečí. Chtěl být co nejdále od vlasti. V České republice obavy o své bezpečí měl. Avšak nic konkrétního. Jeho poslední žádost o mezinárodní ochranu ve Švýcarské konfederaci byla zamítnuta a je řešena v současné době u soudu. V zemi mu však začaly vznikat jeden problém za druhým, navíc se bál vyhoštění do vlasti, tak se rozhodl odejít. Švýcarské správní orgány jej chtěly vrátit do vlasti. Tzv. dublinské řízení v jeho případě zahájeno nebylo. O tzv. dublinském řízení má trochu představu. Žalobce byl následně poučen, že v jeho případě bude odeslána žádost o zpětvzetí do Švýcarské konfederace, popř. do Polské republiky. Na to žalobce sdělil, že do Švýcarské

konfederace se vrátit nechce. Nemá výhrady k azylovému řízení. Jeho problém tam spočíval v konfliktu s muslimem, s jehož dcerou měl vztah. Policie ho nechránila. Pouze oběma stranám řekla, aby se rozešly. Žalobce dále sdělil, že na území České republiky nemá žádné socio-ekonomické vazby. Má zde pouze kamarády. Žalovaný poukázal na to, že tvrzení žalobce o nutnosti uplatnění článku 17 dublinského řízení je tak pouze účelové a je zcela zřejmé, že si „vykonstruoval“ vztah s bývalou žadatelkou o azyl, které byl v ČR azyl udělen, jen aby mohl v žalobě uvádět argumenty, kterými by účelově zvrátil nepříznivý stav. Pokud by od roku 2019 skutečně s touto ženou udržoval vztah, jistě by se o tom zmínil v průběhu správního řízení. Navíc byl o svých právech a povinnostech poučen a věděl, že musí uvádět veškeré rozhodné skutečnosti. Žalovaný dále zmínil, že 26. 7. 2021 požádal Švýcarskou konfederaci o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v České republice. Dne 27. 7. 2021 obdržel informaci, že Švýcarská konfederace uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.
8. Podle článku 3 odst. 1 citovaného nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kterékoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle článku 3 odst. 2 uvedeného nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
9. Podle článku 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013, odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
10. Podle článku 9 nařízení č. 604/2013, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21. 7. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 7. 2021, který byl proveden v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka, jak plyne z obsahu protokolu, z něhož se rovněž podává, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, konkrétně i o tom, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, kterémuž poučení žalobce rozuměl a nežádal bližší vysvětlení, žalobce sdělil správnímu orgánu, že v roce 2019 měl vyřízeno polské pracovní vízum. Nakonec tam měl jen příležitostné práce. V České republice mu slíbili, že mu najdou místo v továrně. Na otázku, z jakého důvodu nepožádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice již v roce 2020, ale odjel do Švýcarska, žalobce odpověděl, že měl obavy o své bezpečí v České republice. Nic konkrétního. Z bezpečnostního důvodu se rozhodl odjet nejdále od Běloruska. Žádost o azyl podal ve Švýcarsku. Žádost byla zamítnuta a věc nyní řeší soud. Ve Švýcarsku jej stíhal jeden problém za druhým, proto musel odejít. Zároveň se trochu bál, že jej vrátí do Běloruska. O tzv. dublinském řízení má trochu představu. Na to byl žalobce poučen správním orgánem o tzv. Dublinském systému a o tom, že v jeho případě bude odeslána žádost o zpětvzetí do Švýcarské konfederace, příp. do Polské republiky. Na otázku, zda má důvod, pro který se nemůže vrátit zpět do Švýcarska, žalobce sdělil, že tam měl problémy, navíc existuje možnost, že jej navrátí do Běloruska. Tam se vrátit nemůže. Na vysvětlení sdělil, že se scházel s jednou muslimskou dívkou, její příbuzní se o tom dozvěděli a doslova na něho začal hon. Obrátil se na policii, ale policie neměla možnost s tím nic dělat. Ti příbuzní mu chtěli udělat něco hrozného. Běželi za ním s nožem v ruce. Otec dívky na něho křičel, že ho zabije. Bojí se, že ho vystopují a ublíží mu. Policie jej nemůže hlídat nepřetržitě. Uvedená rodina již obdržela mezinárodní ochranu. Policie je vyzvala, aby šli od sebe a vrátili se domů. On se rozhodl, že musí prostě odejít. Co se týká azylového systému ve Švýcarsku, žádné potíže tam neměl. Na dotaz, zda má v České republice nějaké příbuzné nebo jiné sociální vazby, žalobce odpověděl, že zde má kamarády. Na otázku, zda by chtěl závěrem pohovoru uvést ještě nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl záporně. Rovněž nechtěl na podporu svých tvrzení předložit nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály.
12. Krajský soud předně souhlasí se závěrem žalovaného, že v případě žalobce není naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto směru soud odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se závěry žalovaného zcela souhlasí. Z článku 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady plyne, že pokud nemůže být na základě tam uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s článkem 9 odst. 1 nařízení č. 603/2013 bylo ze systému EURODAC zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švýcarské konfederaci dne 9. 10. 2012, další žádost o mezinárodní ochranu podal dne 27. 10. 2015 v Lucemburském velkovévodství, poté v Lichtenštejnském knížectví dne 1. 8. 2018 a opakovaně ve Švýcarské konfederaci 13. 7. 2020, jak se podává z obsahu správního spisu. Z něho rovněž plyne, že správní orgán požádal 26. 7. 2021 Švýcarskou konfederaci o přijetí žalobce, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v České republice. Dne 27. 7. 2021 obdržel žalovaný

informaci o tom, že Švýcarská konfederace uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

13. Pokud jde o aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění) nařízení Dublin III, podle něhož odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, je třeba upozornit, že uvedené ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, ovšem je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. Je třeba také zdůraznit, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle článku 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci. Výtka žalobce o aplikaci článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III, že žalovaný možnosti využití diskrečního oprávnění podle článku 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 nevyužil, není důvodná.
14. Co se týká tvrzení žalobce v žalobě o existenci jeho partnerského svazku s paní Y. K., již měla být udělena mezinárodní ochrana v České republice, kterýžto údaj žalobce v průběhu správního řízení nezmínil, přestože byl řádně správním orgánem poučen a na otázku, zda má v České republice nějaké příbuzné nebo jiné sociální vazby, žalobce odpověděl, že zde má pouze kamarády, považuje soud uvedené tvrzení žalobce o jeho partnerském vztahu s označenou ženou od roku 2019, za ryze účelové. Jestliže žalobce zmínil, že zde má v České republice kamarády, pak pokud by od roku 2019 udržoval partnerský vztah s dotyčnou ženou, jistě by se o tom správnímu orgánu zmínil. Dále je také nutno upozornit na to, že přítelkyni, o níž žalobce tvrdil, že jej uvedená žena dle možnosti pouze navštěvovala, by ani nebylo možno považovat za rodinného příslušníka žalobce ve smyslu článku 2 písm. g) citovaného nařízení EU, ani za příbuznou ve smyslu článku 2 písm. h), neboť nesplňuje žádnou z uvedených kategorií osob. Za rozhodující je ovšem závěr soudu o tom, že tvrzení o existenci partnerského vztahu s paní K. od roku 2019, soud považuje za ryze účelové a neuvěřil mu, jak výše uvedeno.
15. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
16. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[Zadejte text.]

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 11. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje